

Pășind pe drumul grecilor

Cine nu se uită la ceea ce se întâmplă în Grecia nu poate înțelege și nici accepta măsurile severe, de austeritate, impuse la noi. E suficient însă să aruncăm o privire cinstită în anii de după '89, din propria noastră curte, pentru a realiza că vorba "Trai, nineacă!" s-a potrivit de minune tuturor celor care au huzurit în sectorul bugetar. Dacă, imediat după '89, când s-a înregistrat o hemoragie firească spre sectorul privat, creșterile salariale din zona bugetară au avut o logică, tot ce s-a întâmplat ulterior ne-a condus spre situația limită din prezent. Majorările de lefuri au fost, permanent, momeli electorale, stimulând, de fapt, atât nemunca sau munca de mântuială, cât și sau mai ales principalele revendicări ale sindicatelor, cățărare tocmai pe aceste motivații. Iar de aici am ajuns la realitatea dură și probată de cifre că producem infinit mai puțin decât consumăm, deci că trăim mai bine decât ne puteam permite. Și unde altundeva putea conduce acest perpetuu dezechilibru decât la recesiunea în care ajunseserăm, de fapt, mult înainte de declanșarea crizei mondiale din 2008? Iar noi continuăm să cerem și să și acordăm fel de fel de sporuri, să acceptăm valurile de pensionări anticipate și să scurtăm săptămâna de lucru, multiplicând în schimb zilele de sărbătoare și odihnă, mărindu presiuinea pe investitorii privați. Or, când severitatea crizei mondiale i-a afectat și pe aceștia, am constatat că altă soluție decât împovărătoarele împrumuturi externe nu există. Adică, am pășit inevitabil pe drumul grecilor, ca de altfel și irlandezii, portughezii, italienii și spaniolii. Care trăiau bine, nu-i așa, pe bază de împrumuturi externe, cum iată-ne și pe noi la o datorie de 97 miliarde de euro, care ne-ar putea crea serioase probleme, deși, în comparație cu datoriile celorlalte țări, stăm încă foarte bine. Tocmai de aceea trebuie să înțelegem nu neapărat că trebuie strânsă cureaua, dar că nimeni nu-și mai poate permite să trăiască mai bine decât produce el însuși, la locul său de muncă. Cu alte cuvinte, dacă vrem să trăim mai bine, cum ne-am obișnuit să vrem, se cuvine să avem curajul de a ne și întreba dacă propriul nostru efort ne dă acest drept. Restul e politică populistă și mahalagism, dar prin care nu ne putem asigura traiul liniștit de mâine și cu atât mai puțin viitorul copiilor noștri!

Horia Alexandrescu